

[Aksel Møller.]

politik, sigtende helt frem på året 1954—55 — det ligger i alt fald for slutningen for dette års vedkommende et godt stykke ude i fremtiden — så siger han: det er nødvendigt også fremover at sikre et overskud på statsregnskabet.

Nu må den højtærede finansminister ikke tro, at jeg, før jeg har set det forslag, han vil fremsætte, og før jeg kender den situation, han nærmere kan redegøre for, vil sige, at det er forkert, at han tager sigte på et overskud, men den beslutning, den højtærede finansminister gør os delagtige i at han har taget, bestræbelserne for at sikre et overskud også for 1954—55, viser mig, at der dog i den højtærede finansministers tanker er mere ængstelse for inflatoriske kræfter end for det modsatte. Hvordan den højtærede finansminister vil tilvejebringe dette overskud, får vi lejlighed til at se på, når forslagene til sin tid foreligger.

Jeg vil gerne til den høje regering her ved slutningen af min tale sige, at den kan regne med, at mit parti er villigt til sagligt medarbejderskab om konkrete opgaver. Regeringen har ikke i optakten til sin gerning befriet os for vor tvivl og skepsis med hensyn til regeringens hensigter, og den ordleg, den højtærede statsminister ekvilibristisk udførte fra denne talerstol i går, er ikke egnet til at styrke vor opfattelse af regeringens hensigters redelighed. Der kan også leges for meget med ord. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Ja, det er hørt!). Det er jeg så enig med den højtærede statsminister i, og statsministeren er den af os to, der foreløbig har indladt sig herpå under denne debat. Jeg ved ikke, med hvilke følelser den højtærede statsminister sammenligner sin situation og den, hans kolleger statsministrene i Norge og Sverige står i. Jeg ved ikke, om der på de nordiske statsministermøder, når det nu er sådan mellem partifæller, finder nogen udveksling af meninger sted med hensyn til, hvor langt socialdemokratiet er socialistisk i de tre lande. Den nuværende statsminister i Norge har i hvert fald kommenteret sit valgresultat på en måde, som i høj grad afviger fra den, hvorpå vor højtærede statsminister har kommenteret sit. De er partifæller. Det er i hvert fald givet; det er det eneste, der er givet. Så er der selvfølgelig den forskel, at statsmini-

steren i Norge har politisk større magt end den socialdemokratiske statsminister i Danmark, og det får mig nu til at tro på, at det er rigtigt, når det er sagt, at socialdemokratiet er nøjagtigt så socialistisk, som det har politisk magt. Det skal så vise sig, når vi fremover sammenligner udviklingen i Norge og udviklingen i Danmark, om jeg har ret eller uret.

Den høje regering har nu overtaget ledelsen af landet. Den har overtaget et land, hvis økonomi er i orden, den har overtaget en positiv valutabalance, den har overtaget en høj beskæftigelse, den har overtaget et velforsynet varemærked, den har overtaget en politik, der går ud på at sanere landet, at konsolidere landet ved en afbetaling på den udenlandske gæld. Det er forvaltningen af denne situation, den høje regering engang skal aflægge regnskab for, og ikke nogen anden. På sin evne til at forvalte den situation, den har forefundet, de pund der var, skal den dømmes, og har den gravet talenterne ned, så er jeg bange for, at dommen kan blive overmåde skarp og enstemmig.

Der har under den sidste del af debatten her været et intermezzo, om hvilket jeg gerne vil gøre en ganske enkelt bemærkning. Det ærede medlem hr. Hans Schmidt har talt som nyt medlem af folketinget, og jeg vil gerne have lov at sige, at jeg er de medlemmer af tinget, som har beskæftiget sig med det ærede medlems tale, taknemlig for, hvad de har sagt. Det ærede medlem hr. Hans Schmidt appellerede til samarbejde og gav løfte om loyalitet, og det vil vi sikkert allesammen helst lade blive stående som det, vi erindrer af det ærede medlems tale. Det ærede medlem kan måske ikke gøre ved, at han holdt sin tale på det uheldige tidspunkt, da den parlamentariske kommissions beretning om mindretallets holdning og forhold under besættelsen netop var blevet offentliggjort, men dette uheld understregede det ærede medlem meget stærkt ved at knytte sine krav til navnene på sine forgængere, Johs. Schmidt, Vodder, og Jens Møller. Må jeg bede det ærede medlem om at lægge sin tale fra forleden ved siden af Jens Møllers første tale i dette ting — den findes i folketingstidenden for 11. maj 1939, sp. 375. Der vil det ærede medlem kunne finde talen, og hvis det er den, han vil vedgå arv og gæld efter, vil han ikke kunne vente, at vi skal lade